

Ds. At Polhuis is emeritus predikant in de Protestantse Kerk. Deze column is een bewerking van een deel van een interview in het blad In de Waagschaal.

Luchtfietserij

Ik ben opgegroeid in de tijd dat iedereen voor Israël was. Dat is op een gegeven moment gekanteld, mijn sympathie is – ergens in de jaren 80 – naar de Palestijnen gegaan. Vanuit de sympathie die ik toen had en nog steeds heb voor de Palestijnen ben ik in 1997 mee geweest met een reis naar Israël en de bezette gebieden. Maar dat is anders afgelopen dan ik van tevoren had kunnen bedenken.

Tijdens die reis ben ik op een zondag meegegaan naar Palestijnse christenen in Bethlehem. We waren ook in vluchtelingenkampen geweest en daar zag ik voortdurend een plaatje van Palestina, inclusief Israël. Ik dacht: toch eens vragen. Dus ik zei: ook bij jullie hangt die landkaart. Jullie spreken over Palestina, maar waar hebben jullie het dan precies over? 'Nou zeiden ze, dat is duidelijk: dat is Palestina'. 'Maar wat doe je dan met die miljoenen joden die er ook wonen?' vroeg ik. 'Dan moet je toch een tweestatenoplossing of zoiets hebben?'

Toen viel er een doodse stilte.

'Nee', zeiden ze, 'die tweestatenoplossing, dat zeggen we wel, maar het wordt één Palestijnse staat. Het kan lang duren en het kan kort duren, maar die komt er'. 'Maar wat moet er dan met Israël gebeuren?' vroeg ik. 'Dat moeten ze zelf maar weten, maar het is ons gebied.' Toen heb ik gezegd: ik vind de bezetting absurd en ik vind zeker dat jullie een staat moeten hebben, maar wat jullie zeggen is geen oplossing. Dit loopt uit op een bloedbad.

Ik dacht: mijn sympathie voor de Palestijnen is niet zo groot dat ik het op mijn geweten wil hebben dat dat opnieuw tot een massamoord leidt. En als zij hun zin krijgen, dan is de kans groot dat dat gebeurt. Dat hele beeld dat er een democratisch Palestina ontstaat, is luchtfietserij. In ieder geval op dit moment. Dit gesprek heeft geleid tot een radicale verschuiving in mijn Israëlstandpunt. «

At Polhuis